

Kada je dete dospelo za školu, roditelji su ga upisali, ali učitelj nije hteo da ga zadrži u školi, jer je za vreme nastave imalo napade demonske.

Vodili su ga i po crkvama, ali mu ni crkve nisu pomogle.

Naposletku odvedu ga u manastir svetoga Romana i tamošnjem svešteniku Rajku ispričaju šta su sve preduzimali da ga izleče, ali sve je bilo uzalud. Obećaju manastiru veliki prilog, ako im dete tu nađe leka.

Sveštenik im je objasnio da Bog ne leči za novac, kako to čine zemaljski lekari. On od Hrišćana zahteva da žive po Njegovom Svetom Jevanđelju, da izbegavaju zlo i da čine dobro; kad pogreše, da se pokaju; da nedeljnim i prazničnim danima učestvuju u zajedničkim Bogoslužjenjima u hramu; da praznuju crkvene praznike; da poste crkvene postove i mole se Bogu u svojim kućama ujutro i uveče, pa će dete biti zdravo. Bolest dolazi kao posledica greha.

Ponekad deca ispaštaju zbog grehova svojih roditelja.

Zato, ako žele da im dete ozdravi, neka promene način života saobrazno Svetom Jevanđelju, neka se ispovede, neka poste 40 dana i ako nije vreme posta, neka se mole kod kuće ujutru i uveče i potom dođu da se pričeste.

Oni su poslušali i dete im je ozdravilo.

Evo gde je ključ i riznica našeg života i zdravlja i duševnog i telesnog.

Znači, prvo treba uvideti svoje grehe, njih okajati - pa život ispraviti, a Gospod, kao pravi Lekar tu je. On će odmah sve izlečiti. Sam Gospod kazao je da se demonski rod izgoni samo molitvom i postom.

A gde nema molitve i posta tamo zli demoni planduju i uživaju kao u svome domu.

Схиархимандрит Гаврило (Димитријевић)

POUČNI PRIMERI ŽIVOTA

- I - deo

Bog je ne samo Tvorac sveta i čoveka nego i njihov Promislitelj. On budno bdi nad svim Svojim stvorenjima, osobito nad čovekom, koga je, kako nas uči Sveto Pismo: *Stvorio za život i besmrtnost, po slici svoje prirode. Ali zavišću đavola smrt je došla na svet* (Pr. Sol. 2, 23-24), i kroz greh praroditelja Adama i Eve *"ušla u svet"* (Rimlj. 5, 12). Kako Bog ne želi smrt i pogibiju živih bića koja je stvorio za život, a pod ovom smrću treba razumeti ne telesnu smrt već duševnu, koja dolazi kao posledica odvajanja duše čovekove od Boga, izvora Večnog Života i blaženstva. Zato On sve čini i na razne načine opominje ljude kad zastrane sa pravog puta spasenja da se trgnu, osveste i vrate na pravi put. Greh je sličan opojnom piću koje pomućuje razum i opija dušu. Pijan čovek ne zna kuda ide, spotiče se, posrće i pada. Smrtna opasnost vreba ga na svakom koraku. Tako biva i sa čovekom kad ogrezne u grehe. Da bi mu spasao dušu od večne pogibije, Bog, kao brižni roditelj, bdi nad njim, prati ga u stopu i upotrebljava razna sredstva da ga otrezni, osvesti, otvori mu duhovne oči, te da vidi ambis u koji srlja i da se zaustavi.

MOLITVA I POST PROGONE DEMONE

U selu Kovači, blizu manastira Žiče, živeo je neki Milentije. Mada je neko vreme bio i ekonom manastirski, vera mu je slaba bila. A u žene njegove još slabija. Zato je u njegovoj kući vrug vodio kolo, a oni sa njim igrali vražiju igru i njemu služili.

Njegova je žena više godina patila od teške bolesti padavice. Tu lekari zemaljski ne vrede ništa, tu samo Bog pomaže ali ona dugo godina nije tražila pomoć od Boga.

Jednog dana dođe u manastir i traži od kaluđera da joj čitaju neku molitvu, radi isceljenja. Oni prvo izvrše svetu tajnu ispovesti, da bi je oslobodili od grehova, koji su najčešće uzročnici bolesti, a potom svetu tajnu jeleosvećenja. Na kraju oni joj preporučiše da živi i da se čuva grehova. Ona je sve obećala, otišla kući i ozdravila.

I sve dok se držala pravila života, posta i molitve, zli dusi nisu se više smeli ni približiti niti je napasti.

Ali posle tri godine nju vrug opet prevari i navede da odbaci oružje, da premrsi post, i bolest joj se opet povraća, ovog puta teže nego ranije mučili su je zli dusi, da nadoknade pauzu od tri godine što je nisu mučili.

Gde su izelice i proždrljivci koji kažu da u jelu nema zla dela?

U jelu nema, ali ima u srcu "ala" koja je zinula da ždere i kad treba i kad ne treba i kad se po zakonu ne sme.

Proketo jelo najviše je zla nanelo rodu čovečanskom, počevši od Adama i Eve pa do danas. I svi koji kažu da u jelu nema zla dela, ti ljudi ne poznaju ni veru ni istoriju Crkve.

ISCELJENJE DETETA OD PADAVICE

Jedna porodica u Nišu imala je muško dete koje je od sedmog meseca po rođenju obolelo od padavice. Roditelji su tražili lekara na sve strane, ali nigde nije bilo pomoći.

On se podsmehnu i cinički odgovara: Bacio sam je u vatru! Da znate samo kako su se svecu grčile noge u vatri!

Čim je izgovorio ove reči, pao je na pod, počeo grčiti noge i jaukati od bola. Tako je u strašnim mukama "crkao" pred svima.

Platio mu Gospod odmah za njegov otpad i bezbožni postupak prema svetom Nikoli. Mnogi su tako prošli koji su ratovali protiv svetinje.

POŠTUV SVETINJU HRAMA BOŽIJEG

Miodrag Simonović ispričao mi je ovaj slučaj.

Nekog stolarskog majstora pozovu da na jednoj crkvi u gružanskom srezu zameni polupuna stakla na prozorima novim. On se prihvati posla i uradi. Na crkvu je gledao kao na običnu građevinu" i za vreme rada u njoj se nepristojno ponašao. Čak ni svetinju oltara i časnog Prestola u njemu nije poštovao, nego je na svetom Prestolu držao svoj alat i na njemu rezao staklo.

Kad je posao završio i naplatio, otišao je svojoj kući. Ali prve noći njega neke tajanstvene sile toliko izubijaju i izdave, da je jedva živ ostao. Sutradan se seti da je to kazna Božija za neuljudno ponašanje u svetom domu Božijem, pa zamoli ukućane da mu pozovu sveštenika radi ispovesti i čitanja molitve.

Posle toga je ubrzo ozdravio, i svima priča i uči da se u domu Božijem treba pobožno i sveto ponašati.

Sveštenici često zaboravljaju, a ne bi smeli propustiti, da opomenu sve one koji neke opravke ili radove vrše na crkvi ili unutar nje, da je crkva svetinja, dom Boga Živoga, i da se prilikom radova ponašaju kako dolikuje svetinji, sa pobožnošću i strahopoštovanjem.

To su najčešće razna iskušenja i nevolje, bolesti, štete u imovini i tako dalje. Nekoga i mala Božija opomena osvesti; to su oni koji nisu duboko zagazili u greh. Ali one koje su ogrezli u gresima, teško mogu da osveste i žešće šibe, baš kao što je teško otrezniti čoveka koji je mnogo pio.

Pošto ljudi žive u zajednicama: porodičnoj, mesnoj, plemenskoj i narodnoj, gresi se, kao zaraza, prenose sa pojedinca na zajednicu i šire sve dalje. Zato Bog često upotrebljava masovna sredstva radi otrežnjenja većeg broja ljudi. To su razne prirodne nepogode: suše, poplave, grād, zemljotres, zatim najezde štetnih insekata, gusenica, skakavaca i drugih biljnih štetočina; potom epidemije raznih bolesti, ljudskih i stočnih; onda bune, ratovi - i tako dalje.

Kako se ništa u svetu ne događa slučajno, već sve ima svoj uzrok i svrhu ili cilj radi čega to biva, i pobrojana sredstva ne dolaze sama od sebe, slučajno, nego kao vaspitne mere u Božijem planu upravljanja svetom i ljudima u njemu. Postanak sveta i čoveka nije posledica slepog slučaja, pa i njihov opstanak nije prepušten slučaju. Kad bi tako bilo, svet i čovek bi odavno nestali u haosu. Što se to nije dogodilo, za sluga je Promisla Božijeg, koji savrš-

no upravlja beskrajnim svetovima u ogromnoj Vasioni, u kojoj naša Zemlja predstavlja zrnce peska.

Tragedija ljudi je u tome što većina njih putuje kroz ovaj život vezanih očiju i zapušenih ušiju, pa niti vide niti čuju Božije opomene. Zahvaćeni brzim tempom života, kao vodenim talasom, neće da stanu, da otvore oči i zamisle se nad svojim, a još manje nad tuđim doživljajima, potraže njihov uzrok i izvuku potrebnu pouku, koju im oni pružaju. A to se ljudima teško i gorko sveti. Život ljudi svakodnevno pruža bezbroj vaspitnih primera, kojima se Bog služi u cilju otrežnjenja kako onih koji ih doživljavaju tako i drugih, njihovih srodnika, poznatih i nepoznatih, iz bliže i dalje okoline. Pametan čovek uči se na tuđim doživljajima. Toga radi treba zapisivati i objašnjavati sve pojedinačne ili grupne doživljaje vaspitnog karaktera, kojima se Promisao Božiji služi da opameti ljude, odvрати ih od pogibeljnog puta i vrati na put spase-nja.

BACIO POD NOGE SLAVSKI KOLAČ I SVEĆU

Na jednom molitvenom skupu pričaše nam brat Spiridon, kako je u selu Batušnici neki Tanče Petrović kazao i zakleo se pred drugovima da neće više slaviti svoga svetog Nikolu. Kako je rekao, tako je i učinio. Na dan slave on je nekim poslom otišao u selo i tamo se duže zadržao. Kad je došao kući, on vidi kako je njegova žena umesila slavski kolač i spremila sveću. On uze kolač, baci ga na zemlju i pogazi nogama, a sveću odnese i baci u klozet.

Odmah je skrenuo s uma i otišao u polje i tamo je provodio dane i noći. U polju se nalazilo staro crkvište svete Nedelje sa nekoliko ikona. On je uzeo jednu ikonu, obesio o vrat i nosio na grudima. Tako je sa ikonom lutao po selima. Ljudi ga pitaju: Šta ti je to, Tanče. A on odgovara: Svi mi sveci opraštaju, samo sveti Nikola neće da mi oprosti. Tako ga je vrug mučio te je lutao od letnjeg svetog Nikole pa do Uspenija presvete Bogorodice.

Milicija ga je oterala u ludnicu, u Toponicu, kod Niša, ali su ga lekari pustili, kao zdravog, jer ne mogu da pro-nađu šta mu fali. Vodili su ga u Beograd na posmatranje, ali i tamo nisu mogli da utvrde šta mu je.

Posle toga je umro.

Njegov slučaj mnoge je uzбудio i potresao, jer su ljudi videli da je **živ Gospod i Njegovi sveci**, i da brzo plaćaju onima koji sknave hrišćanske svetinje.

ОТПАДНИК ИЗГОРЕО СВОЈУ ИКОНУ

Jedna pobožna pravoslavna Hrišćanka iz Vojvodine ispričala mi je kako je neka žena, njena poznanica otpala od prave vere i prešla u nazarensku sektu. Posle toga ona je uspela da u svoju jeres prevede i svoga muža. Pošto ova jeres odbacuje Časni Krst i svete ikone, oni su ikonu svetoga Nikole, svoje slave, bacili u vatru, te je izgorela.

Kratko vreme posle toga dođu mu u kuću neki iz komšiluka i u razgovoru zapitaju domaćina šta je uradio sa ikonom krsne slave.

RUGAO SE SVETOM ILIJI I POGINUO OD GROMA

U jednom gružanskom selu na njivi beše radilo više radnika. Posle podne nebo se naoblači i poče da grmi. Jedan među radnicima, poznat kao čovek razuzdan koji živi bez straha Božijega, poče da se ruga svetom Iliji, i kaže kako sveti Ilija nema drugi posao nego da kotrlja buriće po nebu, i izaziva radnike na smeh. Neki su ga lepo savetovali da se okane đavoljih poslova i da ostavi na miru Božijeg sveca, ali on je produžio još više da huli na Boga i na sveca Njegova. Ne potraje dugo, kad, puče grom i ubi samo njega usred radnika, i svi ostali ostadoše nepovređeni. Veliki strah obuze svu okolinu, i dugo se pamtilo i pričalo kako prolaze psovači i bogohulnici još na ovome svetu.

Drugi opet tako isto poginuo je od groma što je ismejavao svetoga Iliju, samo na druti način.

Jednom čoveku poginuo vo od groma. Skupili se ljudi oko mrtvog vola, čude se šta je bilo i radi čega je Bog dopustio štetu na toga domaćina. U to vreme prolazi neki razuzdan čovek koji je izgubio svaki strah od Boga i sram od ljudi. On zapita sakupljene ljude šta je to bilo sa volom? Domaćin kaže da je poginuo od grbma.

A bezakonik će na to reći: To je njega ubio sveti Ilija, nego ti odmah da predaš sudu svetog Iliju za naknadu štete, ako ti nećeš ja ću ga predati mora on to da plati! Tako bezakonik brbljaše i produži put dalje. Tek što je malo odmakao, puče grom i ubi ga na mestu. Pocrne sav kao ugarak. Plati mu sveti Ilija, i to odmah - bez suda. .

Da se moralni zakon Božiji ne sveti raspuštenim ljudima oni bi se brzo pozverili, i teško bi bilo dobrim ljudima od njih. Bog ne plaća svake subote, ali mnogo puta plati odmah, ne čeka ni subotu.

Poznavao sam jednog velikog bogohulnika, uz svaku rečenicu psovao je Boga. Teško je bilo svakome pametnome slušati njegov pogani rečnik. Nije bio sve on za to kriv: roditelji su ga loše vaspitali. No, uz sve to on je imao jednu lepu vrlinu - bio je milostiv čovek, a Bog milostive voli i miluje. Oduzeo mu je Bog svu decu. On je mnogo žalio za decom pomrlom i u toj nevolji trgao se od zla, i u lepom pokajanju završio je život svoj.

Teško roditeljima koji svoju decu ne uče strahu Božijem.

O BESKRAJNOJ LJUBAVI I BESKRAJNOM MILOSRĐU BOŽJEM PREMA ČOVEKU

Sveti Amfilohije, episkop Ikonijски, zemljak, drug i prijatelj svetog Vasilija Velikog i svetog Grigorija Bogoslova; visoko obrazovan, veliki podvižnik, opisuje sledeći potresni događaj:

Bejaše jedan čovek kojim ovlada strast bluda; on je vrlo često padao u taj greh, ali je isto tako vrlo često pribegavao k Bogu s pokajničkim suzama i molitvama. Posle pokajanja, pobeđivan navikom, on je opet grešio. Ali je opet, posle pada, odlazio u crkvu, padao ničice pred ikonom Gospoda Isusa Hrista, plakao i govorio: **Gospode smiluj se na mene; ukloni od mene strašno iskušenje!** Zarobljen čemernim uživanjem, ja sam sav u užasnim ranama.

Dugo vremena on je tako radio: nije prestajao grešiti, nije prestajao ni kajati se. Jednom on dade zavet pred ikonom Spasitelja: Gospode, evo od ovoga časa Tebe prizivam za jemca da nikada više neću učiniti greh. Samo Te molim, Blagi, oprosti mi one grehe koje učinih od početka pa sve do sada.

No, iako dade takav zavet, on ponovo pade u greh. I tada, po već ukorenjenoj navici, on ode u crkvu, baci se licem na zemlju, i stade plakati, ridati, preklinjati milostivog Gospoda da se sažali na njega i pruži mu ruku pomoći, jer nema snage da se otrgne iz gadnog sladrstrašća.

Dok se on tako moljaše i plakaše, đavo, videći da nikako ne uspeva da ga pobeđi, pošto sve njegove grehovne zamke ovaj pokajnik kida i uništava svojom čvrstom nadom u milost Gospodnju, javi mu se u vidljivom obliku. Ušavši u crkvu u obliku čoveka, i stavši kraj vrata, satana se obrati ikoni Gospoda, Spasitelja našeg, i gromko povika:

Šta je to između mene i Tebe, Isuse Nazarećanine?

Tvoje sažaljenje je nepojmljivo i neumesno! Zašto Ti primaš tog bludnika, prljavka, koji je sav od nogu do glave oskrnavljen. Ta on Te svaki dan obmanjuje, potsmeva Ti se, prezire Tvoju vlast, bezočno narušava zakletvu kojom Ti se zakleo... Zašto ga u pepeo ne pretvoriš? Šta još čekaš i popuštaš mu?... Zbog čega Te onda nazivaju Pravednim Sudijom? No! Ti svojevoljno gledaš na pojedine ljude! Nema pravde na sudu Tvome!... Tako govoraše đavo, i iz usta mu od jarosti suk-

Mi polegali na zemlju i prilepili se za nju. Nismo imali vremena da iskopamo sebi zaklone, kad neprijatelj osu vatru na nas. Zrna puščana padaju gusto kao pšenica kad se seje. Mnogi moji drugovi izgiboše. Ja kad videh da i mene isto čeka, zaplakah se i počeh vatreno da se molim mojoj slavi svetom Stefanu da me spase. I usred toga okršaja, meni se zadrema i zaspah onako ležeći. U snu videh više svoje glave prekrasnog mladića i u njemu prepoznadoh moga svetog Stefana, kako stoji i hvata u ruke kuršume neprijateljske k meni upravljene i spušta ih više moje glave. Kad sam se probudio, borba je bila prestala, a nestalo je i moga zaštitnika. Kad sam se podigao sa zemlje, kod moje glave ležala je gomila neprijateljskih kuršuma, izbrojao sam ih 17.

Da me sveti Stefan nije zaštitio, ja bih sigurno poginuo. Sa preostalim drugovima povukli smo se sa tog položaja, prešli Albaniju i otišli na Solunski front. Bog i sveti Stefan sačuvali su me, te sam preživeo sve borbe i okršaje i nevolje i došao živ i zdrav svojoj kući. Od tada ja čvrsto verujem u Boga i još bolje proslavljam mog svetog Stefana.

Poslovice kaže: **Bez nevolje nema Bogomolje.**

Kamo sreće kad bi se ljudi u svakoj prilici tako iskreno molili Gospodu i Njegovim svecima, naš bi život sasvim drugačiji izgledao.

Molitvom je u ratu prorok Isus Navin zaustavio sunce i mesec da ne zalaze dok borbu ne završi.

Molitvom je sveti Ilija nebesa otvarao i zatvarao, kišu zaustavljao i puštao.

Molitvom su mnogi Sveci išli po vodi kao po suvoj zemlji, brda premeštali, svake bolesti lečili, zle besove progonili, i sva moguća čuda činili.

Ali to vragu smeta mnogo. Zato je podigao borbu protiv molitve, da je oduzme od ljudi. I uspeo je u mnogo-me.

Hiljade ljudi sada ne zna šta je molitva, ne moli se, i carstvo satansko napreduje. A kad dođe nevolja u goste i tada većina ne zna da se obrati molitvi i da ublaži nevolju, nego traži gatare i vračare te stvara još veći greh.

Pomenute godine u leto u jednom levačkom selu jedan čovek žnjeo je žito na svojoj njivi. Bilo je više radnika koji su žnjeli, a on je vezivao snopove. Prilikom vezivanja njemu jedno uže pukne i prekine se, a on, naviknut od vruga da psuje svetinje, opsuje Presvetu Bogorodicu. Najbliži radnik, čuvši ovu psovku, prekori ga, rekavši: Zašto psuješ, kad ti Ona ništa nije kriva?

- Ne psujem ja Nju, nego Onu što je na prozorima, -odgovorio je on.

Toga časa pojavi se oblak nad njivom, sevnu munja, puče grom i ubi psovača.

Radnici se uplaše i začudiše što se to tako iznenada dogodi. Kad im onaj najbliži radnik objasni, svi uzdrhtaše od straha i još se više začudiše. Na to će jedan od radnika reći: Ne čudite se. Ove ikone na prozorima svetije su od onih drugih, koje slikaju ljudi, a ove odslika sam Bog.

Presveta Bogorodica, kao Majka Božija, Časnija je od Heruvima i nesravnjeno Slavniija od Serafima - najviših anđelskih činova - i Nju kao Nebesku Caricu slave sve anđelske sile na Nebu i sva hrišćanska plemena na Zemlji. Zato nije čudo što je Gospod ovako brzo, i za primer drugima, platio onome koji se drznuo da opsuje Presvetu Majku Njegovu.

Gospod više i duže trpi hule ljudske protiv Njega Samoga, nego protiv Presvete Majke Svoje.

SVETI STEFAN, ARHIĐAKON, SPASAO U RATU SVOGA SLAVARA

Bio sam gost na slavi kod jednog mog rođaka. U toku razgovora povede se reč o Bogu i Njegovim svetiteljima, koje mnogi Srbi proslavljaju kao svoje zaštitnike od zla i napasti. Tom prilikom jedan od gostiju, koji je učestvovao u Prvom svetskom ratu, ispričao je kako ga je njegov domaći zaštitnik, sveti prvomučenik i arhiđakon Stefan, spasao od pogibije. Prilikom povlačenja pred daleko nadmoćnijim snagama austro-mađarsko-nemačkim 1915. godine, moja jedinica bila je određena da štiti odstupnicu naše vojske. Položaj je bio nezgodan, da nije bilo nigde zaklona, a izložen je bio žestokoj pušćanoj i mitraljeskoj vatri.

taše plamen. A kada on umuče, od žrtvenika dođe glas, sličan udaljenoj grmljavini. Taj glas zborashe ovako: Zmijo lukava i pogubna! Ti nisi zasitila zloću svoju time što si svet progutala, pa hoćeš i onog krji se privio uz milost Moju da ugrabiš i proždereš. Ili je u njega toliko grehova da si ih ti izjednačio sa Krvlju Mojom, prolivenom za njega na Krstu! Za bludnike, za bezakonike, za grešnike Ja Sam se raspeo i prečiste ruke Svoje za njih raširio, da bi svaki koji hoće da se spase, pribegao i spasao se. Ni od koga se Ja ne odvrćam i nikome ne uskraćujem Moju dobrotu, pa makar neko hiljadu puta na dan dolazio k Meni i odlazio, i opet se približavao...

Kada ovaj glas grmljaše, đavo kao ukopan stajaše, ne budući u stanju ni da beži niti da se sakrije. A pokajnik, kako je prostrt pred ikonom ležao u suzama, tako je i nađen da se upokojio.

BOG BI OPROSTIO I ĐAVOLU, SAMO KAD BI SE POKAJAO

Jedanput dva đavola rešiše se da u obliku ljudi grešnika zamole prepodobnog Antonija Velikog (Otac pustinskog monaštva, živeo u 4. veku), da on pita Boga, može li đavo biti spasen? Prepodobni Antonije molivši se Gospodu, dobi po Anđelu Božijem ovakav odgovor:

Neka đavo, obrnut istoku, stoji tri godine na jednom mestu i sa smirenjem neka jutrom i večerom govori po 100 puta: Bože pomiluj me - moju prastaru zlobu, Bože spasi me - moju pomračenu lepotu i pomiluj moju mrzost.

Ali đavoli se ne složiše da se ovako pokaju. Iz ovoga je očigledno da je od strane Božije moguće pomilovanje đavola, ali sa strane đavola ono je nemoguće, jer je protivno Njegovoj zlobi i gordosti.

Na protino pitanje: Kako ti je sinko? On odgovori: Sasvim dobro, oče.

- Kako ti je dobro, kad nemaš ni noge ni ruke? - reći će sažaljivo prota.

- Hvala Bogu na Njegovu daru, dobro mi je, kako sam zaslužio - odgovori ranjenik.

- Pa šta si to učinio, te tako govoriš?

- Evo šta, oče. Kad sam bio na frontu u Hrvatskoj, naišao sam sa drugovima u toku borbe na raspeće Hristovo pored puta. Pošto sam bio nevernik, ja se počnem rugati Hristu zajedno sa još nekim mojim jednomišljenicima. Pa mi je malo bilo to, nego uzmem vojnički nož i na krstu posečem Hristu i ruke i noge. Tek što sam to učinio i odmakao se nekoliko koraka, pred mene pade neprijateljska granata, eksplodira i poseče mi noge i ruke, baš kao što ja učinih Hristu. Eto, šta sam zaslužio, malo sam dobio. Mogla je granata da me sveg raznese, i danas bih bio u večnom ognju, gde mi je bilo mesto zbog mojih strašnih grehova. Ali eto milost Božija sačuvala me je da se pokajem, a ja se gorko kajem za sva zla dela koja sam počinio, naročito za ovo poslednje. I blagodar sam Bogu na Njegovoj milosti i dugotrpljenju.

Eto šta rade i kako prolaze deca nevaspitana u veri i strahu Božijem!

Koliko i koliko ima takvih mladih koji ne znaju ni šta je vera ni zakon moralni, ni kako se Bog sveti onima koji ga gaze i preziru! Koliko i koliko će roditelji baš za takvu decu večno goreti u ognju neugasivom zato što sebe pa ni decu nisu učili strahu Božijem.

GROM UBIO PSOVAČA MAJKE BOŽIJE

Po svršetku Drugog svetskog rata u toku 1949. godine, počevši od Svete Gore pa na sever sve do Subotice, na čudesan i neobjašnjiv način pojavljivao se i zatim iščezavao na prozorima kuća lik Presvete Bogorodice i raznih Svetitelja. To je počelo u proleće i trajalo do jeseni. Ovo čudo nije se pojavilo odjednom svuda, nego se kretalo postupno iz mesta u mesto. To je verovatno bila Božija opomena narodu da se pokaje za grehe u toku rata učinjene i vrati Bogu, veri i Crkvi.

Na pitanje što je takav i šta mu se desilo, on, stideći se, odgovori:

- Ne pitaj! Kaznio me Bog!

- Kako, zašto? zapitao ga Bogoljub.

- Evo zašto. Nas nekoliko nesrećnika napijemo se pa odemo u berbernicu da se obrijemo. Tamo, onako pijane, đavo nas uzme pod svoje i natutka da svašta brbljamo, svakojake besmislice, za sve i za svakoga, pa ni Gospoda Isusa Hrista nismo ostavili na miru, Čije je raspeće bilo preko puta berbernice. Počeli smo i na Njegov račun da zbijamo šale. U tom će neko od nas reći: Ko će ići da i Hrista obrije? Ja se javim, uzmem brijač i četkicu, popnem se na postolje raspeća, nasapunam lice Hristovo i obrijem Ga - zderem boju sa lica. Čim sam to učinio, mene spopade jeza i drhtavica, i u tome trenutku otpade mi sva kosa sa glave, brade, brkova i veđa, ostadoh bez ijedne dlake na glavi i licu. Postadoh grdilo, kao što vidiš.

Svi koji videše šta mi se dogodi, uplašise se veoma. A ja opet blagodarim Bogu što je bio milostiv prema meni te me nije teže kaznio zbog moga drskog i bezumnog postupka. Ostavio me je živog i nagrđenog, da se kajem i služim kao opomena drugima da sa Bogom nezbijaju šale, nego da Ga poštuju i slušaju.

Pričaj i ti svima za pouku šta mi se dogodilo - reče moj poznanik.

Gospode Spase naš, kako je i koliko veliko trpljenje i milost Tvoja prema nama bezumnicima, što ne znamo ni šta mislimo ni šta radimo, ni šta nas čeka na kraju, za sva ta bezumna i lakomislena dela naša. Oprosti i pomiluj nas i ispravi nas dokle nam sunce nije zašlo i smrt ugrabila.

ISKASAPIO RASPEĆE HRISTOVO I OSTAO BEZ NOGU I RUKU

Pokojni Marko Vidicki, profesor, ispričao je u jednoj svojoj propovedi u crkvi sledeće:

Poznavo sam jednog protu koji je imao običaj za vreme rata (Drugog svet-skog) da po bolnicama posećuje ranjene vojnike. U jednoj bolnici bilo je raznih ranjenika, lakših i težih. Među njima bio je i jedan bez ruku i nogu. Ležao je jadnik kao trupac, ali, za divno čudo, bio je vedar u licu.

O PUTEVIMA BOŽIJEG PROMISLA

Jedanput se beše sveti Antonije udubio u misli o tome: kako Bog upravlja ovim svetom, i kakvi su sudovi i putevi Njegovi?

Pomolivši se Bogu uzviknu:

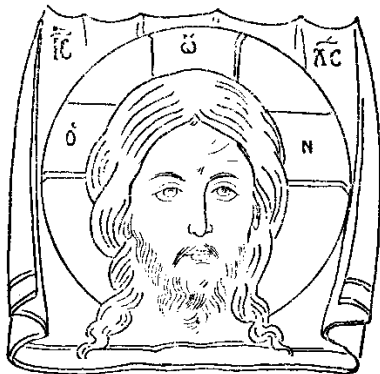
Gospode, kako to da neki ljudi dostižu duboku starost i slabost, drugi žive malo i umiru u detinjstvu? Zašto su jedni siromašni, a drugi bogati? Zašto tirani i zlikovci blaguju i uživaju, a pravedni stradaju i oskudno žive?

Ove misli su ga dugo uzbuđivale i zanimale. Najzad mu sa neba dopre glas:

Antonije, pazi na sebe i ne upuštaj se da doznaš puteve Promisla Božijega, jer je to za dušu opasno.

Ovo je divna opomena svima koji pokušavaju ograničenim umom svojim da prozru ono što čovek nikada ne može znati. Kao što je čoveku nemoguće iscrpeti more, tako je nemoguće saznati Promisao Božiji, rekao je neki mudrac blaženom Avgustinu. Zašto Bog čini ovo ovako, a ono onako, što se nama i našem mozgu čini sasvim nepravedno i nelogično, ili zašto Bog trpi nepravednost i mnoge druge opačine, ne može čovek da dozna odmah. Docnije, u nizu godina, ovo se vidi i pozna zašto je.

Ali da sve u našem životu ima svoj itekako duboki smisao, to je neosporno. Ako nam se nekada i čini, a često tako i biva, u našem kratkom življenju na ovome svetu, da neko čini strašna zlodela, huli na Boga, a živi relativno mirno i lepo, bez kazne, koja bi ga trebala postići po našem sudu, - ne žurimo. Bog ima vremena. Jer smo videli kolika je Njegova milost i dugotrpiljenje. On čeka do poslednjeg časa, ne bi li se taj čovek osvestio, preumio, shvatio sebe, svoju grešnost, i onda iskreno rekao Bogu: Oprosti, Oče, pogreših, oprosti! Kazna uvek može da stigne, za nju uvek ima vremena. Ako nam se čini da je Pravda Božija spora, ipak je dostižna. A kako kaže Sveto Pismo: *Za Boga je jedan dan kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan.* Zaista, šta je naš život spram Bržije Večnosti?

СВЕТИ УБРУС

HULA NA BOGA NE PROLAZI BEZ KAZNE

Iz jednog sela u požeškom srezu odmah posle prošlog (2. svetskog) rata pet mladića behu pozvani u vojsku na odsluženje svoga roka. Oni se pred polazak skupe kod kuće jednog od njih, tu su kovali rakiju i pijančili. Otac jednog od njih uze čašu rakije i poče da blagosilja njihov odlazak u vojsku, da im Bog da zdravlje, sačuva ih od zla i napasti i vrati žive i zdrave njihovim porodicama.

Na to će njegov sin reći: A đe si ti video Boga? Ako veliš da Ga ima, pozovi Ga amo, da pijemo rakiju!

Ocu beše krivo što sin tako govori i počne da ga ubeđuje da Bog postoji, ali sin nije hteo ni da čuje, nego produži da huli na Boga i izgovara još ružnije reči. Njemu se u tome pridruže i ostali, osim jednog. Tako su pili i hulili sve do polaska od kuće. Za nesreću, onaj koji je započeo i najviše hulio imao je odnekud ručnu bombu. On je ponese sa sobom i kad su malo odmakli od kuće zapali je i počne da vitla sa njom u nameri da je baci od sebe, ali bomba mu eksplodira u ruci i njega ubije, a trojicu rani i kontuzuje. Onaj peti mladić, koji nije učestvovao u hulenju, ostao je nepovređen.

Zato sveti apostol Pavle savetuje i opominje: *Ne varajte se: Bog se neda ružiti, jer što čovek poseje, ono će i požnjeti* (Gal. 6,7)

Nekima Bog plaća odmah, a neke trpi i čeka. Obično trpi one koji greše iz neznanja ili slabosti i čeka da se osveste, pokaju i poprave. Bog ne plaća svake subote, ali nekima plati odmah, ne čeka subotu.

"OBRIJAO" HRISTA, PA BOG ODMAH OBRIJAO NJEGA

Pričaše mi Bogoljub iz Cikote, kako je posle Drugog svetskog rata više puta putovao do Osjeka radi prodaje svoje rakije. Tamo je poznavao jednog čoveka, koji mu je kupovao rakiju. Ali kad je posle kraće pauze otišao, veoma se iznenadio kad je video svoga poznаника bez ijedne dlake na glavi, bradi, veđama i brkovima - prosto rugoba od čoveka.